

Antik

Mármint én. A minap közlől néztem, midőn egy ifjú, hihetetlen sebességgel gépelt a két hüvelykujjával az okostelefonján. Igen régi emlékek ébredtek föl bennem.

Én még „mártogatós” tollal kezdtem az írásjelek bonyolult formáit papírra vetni, gondosan tartva a tollat, és csak egy kicsit elfordítva, mikor fel, vagy le mozgott az irkám papírján. Aztán megjelent a kor „csodája” a töltőtoll. Egy csavart kellett lassan csavarni, hogy a toll dugattyúja felszívja a tintát, így „megszabadultunk a tintatartó cígelésétől és a toll mártogatásától. Ez akkortájt igazi „szentségtörésnek” számított. Nem értettük valójában, miért is nem hallják meg a felnőttek a kor szavát, miért is tiltakoznak ellene. Áldott emlékü matek-, és fizikatanárom, Misibácsi jutott eszembe (mint oly sokszor), jelesül hogy neki külön elvei voltak. Az óráira kötelezően vinni kellett egy-két H-s, egy HB-s és egy-két B-s ceruzát – természetesen kihegyezve – és mellé egy spatulát, aminek egyik oldalára egy közepes csiszolópapír, a másik oldalára pedig egy finom csiszolópapír volt ragasztva, hogy szükség esetén ki tudjuk a ceruzánkat hegyezni. Valamint volt vonalzóvers is, az „Egy vonalzó nem vonalzó, két vonalzó az vonalzó.” Kellett lenni egy derékszögű vonalzónak és egy bármilyen másíknak, hogy a vonalzók elcsúsztatásával tudjunk szerkeszteni. Édes Istenem, milyen döbbsent és érthetetlen arcot fog vágni az a fiatal, aki véletlenül elolvassa ezt az érthetetlen balgaságot. De térjünk vissza a tollhoz! Megérkezett az „örökíró”, „tudományos” nevén a mai napig használatos golyóstoll. Azonnal ki lett tiltva a suliból, és – emlékeim szerint vagy két évig – tilos volt használnunk. Bevallom, nem igazán értettük, miért. Az ifjonti hév: a dolgok meg nem értése! (Jut eszembe, mára már a kihalt szakmák egyike az „örökíró-töltő”). Mindig csodálattal tölt el, mikor édesanyám szép kalligrafikus írását olvasom. Azok a gyönyörű betűk, mindig csodálattal, egyszersmind némi irigységgel töltenek el. Én soha nem tudtam olyan szépen írni. Azok a betűk meg voltak koreografálva. Elvékonyodtak a kanyarokban, kivastagodtak a függőleges részeknél. Most, agg koromra értettem meg (persze igazából eddig is tudtam), hogy ezeket a betűket ilyen szépen, csak tollal lehet megalkotni, és persze TÜRELEMME! Ahogy elnézem a nagy gyorsasággal mozgó hüvelykujjakat, és persze az ékezet nélküli írást, valahogy nem a türelem jut az eszembe. „Papa, csetelnek, arra nincs idő, hogy az ékezeteket is kitegyék; érti ezt így is mindenki!” – világosít fel az unokám. Háát, nem tudom. Nekem olyan ez, mint amikor a Vizsolyi Bibliát kezdtem el olvasni – akkor is napok kellettek, hogy „folyékonyan” legyek képes olvasni a szöveget. A türelemről meg egy profán vicc jut az eszembe, amikor egy fiatal fiú „udvarol” (ez is egy divatjamúlt szó lett mára): – „Kő kóla?”... – meg hát minek húzni az időt? Mindig azon elmélkedem, amikor kiteszem az unokákat reggelente a sulí előtt, és közben nézem az ifjúságot: mennek egymás mellett, egymás mögött, kezükben a telefon, és menet közben „csetelnek”: Kellene készíteni róluk egy emlékkép-sorozatot, amikor a legképtelenebb helyzetekben is képesek elmélyedten csak „cseteni”.

Persze valami mindig elveszi a kedvemet ettől, lehet hogy a fentebb leírt ökörség az oka!